

Majoratsbesiddere, de ere ikke istand til at bruge dem til Noget, fordi de ikke kunne kjøbe, eftersom Bestemmelsen i sidste Paragraph af § 13 er tagen bort. Det har naturligvis ingen Interesse for dem, at de privat kunne kjøbe et Stykke Jord, der ligger i den øvrige Eiendom, naar det ikke vedbliver at høre til Eiendommen. Det havde netop stor Betydning for hele Sagens Fremme, at en saadan Bestemmelse var bleven sat ind. Jeg nærer ingen Tvivl om, at den samme Bestemmelse, naar Lovforslaget skal behandles videre i det høie Landsting, vil blive sat ind; men jeg kan ikke nægte, at Sagen stiller sig noget anderledes ligeoverfor det høie Landsting, naar en saadan Bestemmelse, efterat den er bleven vedtagen ved 2den Behandling, bliver forkastet ved 3die Behandling. Det er et Tegns til, at Folkethinget vil være meget uviligt til at gaae ind paa en sliq Indrømmelse, som dog vil være en ganske væsentlig Betingelse for, at nogen som helst Fideicommiss- eller Majoratsbesidder vil kunne sige Ja, naar Spørgsmaalet om Lovens endelige Vedtagelse foreligger. Jeg har anseet det for rigtigt at anføre dette her; jeg vilde meget have ønsket, at jeg havde kunnet faae disse Udtalelser fremsatte igaar; men da Afslutning af Forhandlingerne blev besluttet, inden jeg kunde faae begjært Ordet, har jeg troet det rigtigt at fremsføre mine Bemærkninger om dette Punkts Betydning for hele Lovforslaget ved den Leilighed, der i dette Dieblif frembyder sig dertil. Jeg har imidlertid den Tro, at det høie Landsting, naar det i det Hele vil gaae ind paa Sagen, ogsaa i dette Punkt vil kunne hjælpe paa Manglerne. Det blev igaar anført, at det var en Mangel, at der ikke var blevet stillet et Endringsforslag til det sidste Punktum i § 13, hvilket kunde have havt til Følge, hvad der blev gjort opmærksom paa af et æret Medlem fra Evendborg, at Besidderen skulde kunne kjøbe et saadant Jordstykke ogsaa som Privatmand. Jeg skal hertil bemærke, at et saadant

Endringsforslag ikke er blevet stillet af mig, ene og alene af den Grund, at jeg respecerede det Resultat, Udvalget var kommet til, at dets enkelte Medlemmer ikke skulde stille særlige Endringsforslag. — Efter hvad jeg her har udtalt, vil det være det høie Thing klart, at den Forandring, som Lovens i dette Punkt er undergaaet igaar, for mig er en Forandring af et Princippunkt, og den har altsaa for mig en ganske særlig Betydning. Det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther) har nu givet os et Fuggerpeg, med Henhyn til hvilken Retning det vil være rigtigt at gaae ved den endelige Afstemning over Lovforslaget, idet han har opstillet det meget fristende Exempel at ville afholde sig fra at stemme, naar Lovens endelige Skæbne skal afgjøres. Jeg skal imidlertid sige det ærede Medlem, at det kan være meget behageligt for den Enkelte paa denne Maade at frigjøre sig for et Ansvar, naar man frygter for at paatage sig det; men jeg skal dog ikke følge ham, end ikke af den Grund, at den af mig ønskede Forandring, der igaar er stæet i Lovforslaget, er for mig af en saa overordentlig stor Betydning; jeg skal ikke deraf lade mig friste til at undlade at stemme for Lovens videre Fremme. Desuden troer jeg, at mange Medlemmer her i Thinget ville være i samme Tilfælde som det ærede Medlem, idet de nemlig ere meget uentge om mange væsentlige Punkter i Lovforslaget; men naar de Alle vilde følge den Vej, han har anvist, vilde vi meget snart opnaae det Resultat, at Lovforslaget vilde døe af Døring, og at det alene paa Grund af Passivitet ikke vilde komme over i Landstinget. Ville vi gjøre et Skridt i denne Sag, lad os da gjøre det aabent og usorbeholdent; lad os udtale vore Betænkkeligheder ved Lovens, og lad den derpaa gaae videre, idet vi have den faste Overbeviisning, at vi enten slet ikke faae den igjen, eller at vi faae den igjen til nærmere Behandling, hvilket jeg haaber vil blive Tilfældet. — Jeg behøver herefter ikke videre at fremhæve,